

ERGENEKON HÜKÜMLERİ ÜZERİNE

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Perşembe, 22 Ağustos 2013 07:33 -

Ergenekon Davası'nı, gazeteler ve televizyonun haberlerinden izlemeye çalışıyoruz. Aslında bu davanın Balyoz Davası'yla birlikte ele alınması gerekiyor. Her ikisi de hükümete karşı darbe hazırlandığı iddiasındadır. Balyoz, yalnız askerlerden oluşmaktadır. Ergenekon'da ise askerlerin yanında akademisyenler, gazeteciler, siyasetçiler de vardır. Dava hakkında yorum yapanlar da siyasi duruşlarına göre görüşlerini dile getirmeye devam ediyorlar. Konu çok yönlüdür. Aşağıda belli başlı birkaç özelliğe değinilmiştir.

1. Ergenekon Davası, ülkemizdeki sınıf çatışmalarının oldukça şiddetli olduğunun kanıtıdır. Emperyalizme bağımlı, demokratik devrimini tamamlamamış, anayasal kurumları yerli yerine oturmamış, hukuktan çok gücün egemen olduğu ve siyasi bir deprem kuşağı üzerinde bulunan bir toplumda bu çatışmalar şaşkırtıcı değildir ve tarihin belli bir döneminin özelliklerindedir.

2. Çatışma, esas olarak iki sınıf, dolayısı ile iki güç arasındadır. Davalı olan taraf, Tanzimat'a kadar götürülebilecek, Cumhuriyet döneminde iktidarını pekiştirmiş, her dönemde, ya tek başına iktidara sahip olmuş, ya da iktidara ortaklık etmiş modern burjuvazidir (Ordu). Davacı taraf ise Anadolu'dan ve büyük kentlerin çeperlerinden gelen, ülkede kapitalizmin gelişmesine paralel olarak servet ve güç sahibi olan, daha çok geleneksel değerlere yaslanan (deyim yerindeyse) yeni burjuvazidir.(AKP)

3. Davalı taraf, AKP ve Fetullahçı cemaat olarak, birbirine rakip iki kanata ayrılmaktadır. Davalar, bu iki kanadın da iktidar mücadelesinin odağındadır. Her iki kanat, başlangıçta birlikte hareket ederken, dava ilerledikçe inisiyatif cemaatçilerin eline geçmiştir.

4. Bu çatışma sınıfların çıkarlarını taşımaktadır ve çatışma daha çok yaşam tarzı üzerinde cereyan etmektedir. (Laiklik-dincilik). Bunlardan biri, kötü yönetilmiş bir ülkede “milli görüş” gömleğini çıkardığını söyleyen, emperyalist güçlerin güven ve desteğini alan, halk kitlelerine refah ve demokrasi vaat ederek iktidar olma şansını yakalayan AKP hükümetidir. Diğeri, AKP iktidarının laik rejimi yıkarak şeriatçı bir rejim getireceğini düşünen ordu ve bürokrasi etrafında çevrelenmiş bir güçtür. Daha çok yaşam tarzı üzerinde görülen bu kavga, aynı zamanda iki sınıfın iktidar mücadelesidir.

5. 2002 yılında AKP'nin en çok oyu alarak parlamentoda çoğunluğu ele geçirmesi, orduyu ürkütmüş, bu partinin iktidardan uzaklaştırılmasına yönelik bazı girişimlere sebep olmuştur. Ancak iç ve dış şartlar, ordunun iktidarı ele almasına engel olduğu için bu örgütlenmeler dağılmış, yeniden kurulmuş ve yeniden dağılmıştır. Bu durum, nisbi istikrar dönemlerinde ülkede askeri yönetimlerin başarıya ulaşamayacağını göstermektedir. 28 Şubat gibi bir postmodern darbenin yarım kalıp geri tepmesi, 27 Nisan bildirisinin işe yaramaması da bunun kanıtıdır. İddia edildiği gibi, 2002-2007 döneminde bir askeri darbe gerçekleştirilmiş olsaydı, çok geçmeden darbe mağdurlarının ilk serbest seçimlerde yeniden iktidara gelecekleri veya Türkiye'de Arap Baharı'na benzer bir direniş başlaması beklenirdi. Türkiye bu “Bahar”ı 1950'de yaşamış bulunuyordu.

6. Kendisine karşı beslenen bu niyetlerden haberdar olmaması mümkün olmayan iktidar, henüz kendisini yeterince güçlü hissetmediğinden ordu ve bürokrasi ile kesin bir hesaplaşmayı göze alamadığı için olayı görmezlikten gelmiş, bu arada halk kitlelerini memnun edecek ekonomik ve sosyal politikalar uygulayarak çoğunluk nezdinde güç toplamaya çaba göstererek zaman kazanmıştır.

7. İktidar, AKP'yi kapatma davasını atlatarak 2007'de, daha büyük bir oy gücüyle

ERGENEKON HÜKÜMLERİ ÜZERİNE

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Perşembe, 22 Ağustos 2013 07:33 -

iktidarını yenilediğinde, ordunun muhalefetinin gücünü kırmak için geçmiş yıllara ilişkin raporları, günlükleri, ihbarcılarını devreye sokarak bazı kişileri tutuklamıştır. Buna gücünün yettiğini fark edince işi büyütmüş, tutuklamaları dalga dalga genişleterek ve elini yükselterek, işi eski kuvvet komutanlarını ve genel kurmay başkanını tutuklamaya kadar vardirmiştir. Bu süreç içinde, bazı eski ve yeni kuvvet komutanlarıyla anlaşma yaparak, onları arkadaşlarından ayırmayı başarmıştır.

8. Cemaate bağlı polis, "eli değmişken" ve gücünün doruğunda iken kendisi için tehlike arz ettiğini düşündüğü bazı çevreleri, 23 dosyayı birleştirerek bir torba davada toplamıştır. Bunların içinde geçmişlerindeki muhalefetlerinden ötürü öç almak istediği kişiler de vardır. Kısacası Ergenekon Davası, bir darbeyi önleme değil, bir öç alma, gözdağı verme ve iktidarı pekiştirme davasıdır.

9. Ergenekon Davası, derin devlet denilen yapılanmaların açığa çıkarılması, bunlara, yaptıklarından hesap sorulması değildir. 1980 darbesinden, Gladyodan, Jitemden hesap sorulmamıştır. AKP, halen bunlarla uzlaşmakta, geçmiş bir sürü kanunsuzlukların üzerini örtmekte, üstelik kendisi, yeni derin yapılanmalar oluşturmaktadır. Bunun en son örneği Uludere Katliamı'nın üstünü örtme çabasıdır. Demokrasi ve insan hakları kavramına yabancı bir gelenekten gelen, giderek otoriter bir yönetime yönelen iktidarın dilindeki demokrasi ve insan hakları kavramları, onun güç kazanması için bazı çevrelerin ağızına çaldığı bir parmak baldan ibarettir.

10. AKP İktidarı, Balyoz, Ergenekon ve KCK gibi davalarla toplumdaki gerilimi de artırmaktadır. Kuşkusuz bu onun aleyhinedir. Bu gerilimi düşürmek için ne yapacağı henüz bilinmemektedir. Uzak olmayan bir gelecekte, kendisi hala iktidarda kalırsa, gerilimi azaltacak bazı kararlar alması da beklenir. Bu, "toplumsal barış" gerekçesiyle toplu bir siyasi af olabilir. Herhalde kimse Ergenekon Davası'nda verilen ömür boyu veya 40 yıl gibi hapisliklerin yatılacağını zannetmiyor.

11. Balyoz, Ergenekon, 28 Şubat gibi davaların var oluş nedenlerinden biri, hâkim sınıflar arasındaki çatışmanın mutlak ve ezeli olması, diğeri ise emekçi halkın bilinçli ve örgütlü mücadelesinin zayıflığıdır. Sınıf bilincine sahip olmayan, bilinçlenmeleri ve örgütlenmeleri tarih boyunca engellenmiş, iktidar mücadelesi her zaman ezilmiş olan emekçiler, bu kavgayı ya uzaktan, ilgisiz gözlerle izlemekte ya da hakim sınıflardan birinin arkasında yer almaktadır.

12. Davanın içinde çok çeşitli unsurlar vardır. Bunların bir kısmının geçmişleri temiz değildir. Geniş halk kesimleri bunu görmektedir. Savunma cephesinin Danıştay katilleri hariç bu kirli unsurlardan kendilerini ayırmamaları, ilk tutuklamalardaki "Bunların içinde bizim ne işimiz var?" söyleminde ısrar etmemeleri kendileri için en büyük sorundur. Ne var ki, Türk devrimi, bağımsızlık, demokrasi ve devrim davasına büyük emekleri geçmiş, deneyimli bilim adamı, siyasetçi, gazeteci dostlarını böyle bir durumdan ötürü feda edemez. Onları savunacaktır.

13. Türkiye'de halk hareketi, Haziran 2013 direnişisi ile yeni bir modele evrilmiştir. Bu hareketin esası, halkın şu veya bu hâkim sınıf odağından medet ummadan ve onlar tarafından kullanılmasına izin vermeden kendi kaderini kendisinin çizmesidir. Şimdi yapılacak iş, bu hareketi daha geniş kitleler içinde yaymak, onun içinden bir önderlik yaratmak ve iktidar için uzun vadeli ve gerçekçi projeler üretmektir. *(Ayvalık, 14.08.2013)*